

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/23/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4219010103
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Formel Kováčová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4219010103.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Formel Kováčovej, PhD. a sudkyň JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD., v trestnej veci obžalovaného Q. E., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c/, písmeno d/, odsek 2 písmeno e/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného Róberta Kačiho proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 27. 7. 2021, sp. zn. 2T/20/2019, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 13. 4. 2022, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného Q. E. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Komárno (ďalej len súd I. stupňa) bol obžalovaný Q. E. (ďalej len obžalovaný) uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. e/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že: v presne nezistenom čase v mesiaci máj roku 2018 v meste E. si od doposiaľ nezistenej osoby zadovážil zelený rastlinný materiál rodu Cannabis (konope) za sumu 400,-eur, ktorý prechovával až do času, kým bola dňa 28. mája 2018 v čase okolo 12.25 hod. v meste E. pri obchodnom dome P. na zadnom parkovisku zastavený a kontrolovaný pracovníkmi Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru E., ktorí mali informácie o tom, že má mať u seba drogy, na výzvu policajtov zelený rastlinný materiál rodu Cannabis (konope) dobrovoľne vydal, pričom bola od neho zaistená ako stopa č. 1 - mikroténová taška bielo-červenej farby s obsahom zeleného rastlinného materiálu rodu Cannabis (konope) s hmotnosťou po dosušení 239,97 g s priemernou koncentráciou 13,4 % hmotnostných THC, obsahujúce 32156 mg THC, ktoré sa považuje za minimálne 1072 bežných jednotlivých dávok drog v hodnote 1919,76 eur, ďalej ako stopa č. 2 - plastové vrečko s obsahom zeleného rastlinného materiálu rodu Cannabis (konope) s hmotnosťou po dosušení 201,02 g s priemernou koncentráciou 13,9 % hmotnostných THC, obsahujúce 27942 mg THC, ktoré sa považuje za minimálne 287 obvykle jednorázových dávok drogy v hodnote najmenej 1 608,16 eur, pričom podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov rastliny rodu Cannabis (konope) sú zaradené do I. skupiny omamných látok a účinná látka tetrahydrokanabinol (THC) je zaradený do I. skupiny psychotropných látok.

Za to mu bol uložený podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 10 /desať/ rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 78 ods. 1 Tr. zák. mu bol uložený ochranný dohľadom na 2 (dva) roky.

Podľa § 77 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. mu bolo počas plynutia ochranného dohľadu uložené probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu v mieste svojho bydliska raz za dva mesiace oznamovať údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukázať a raz za dva mesiace sa osobne hlásiť probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu v mieste svojho bydliska.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení obžalovaný odvolanie proti výroku o vine, výroku o treste ako i proti konaniu, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo.

Obžalovaný odvolanie písomne zdôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu, kde uviedol, že trestné konanie bolo začaté dňa 28. 5. 2018 zaistovacím úkonom, vydaním veci podľa § 89 ods. 1 Tr. por. vykonaným povereným príslušníkom polície H.. Z.. A. C.. S poukazom na § 10 ods. 8, § 200 ods. 4 a § 201 ods. 1 Tr. por. v znení účinnom do dňa 30. 6. 2018 H.. Z.. A. C. nebol osobou spôsobilou vykonávať vyšetrovanie ani iné úkony trestného konania, ktoré by nebolo potrebné zopakovať s poukazom na § 201 ods. 1 Tr. por. v znení účinnom do 30. 6. 2018. Taktiež poukázal na § 3 písm. a/ vyhlášky Ministerstva vnútra SR č. 192/2017 Z. z., ktorá pokiaľ je v rozpore s ustanovením § 10 ods. 10 Tr. por., je ako norma nižšej právnej sily v tejto časti neplatná. Keďže ide pri vydaní veci o neopakovateľný úkon vykonaný v rozpore s Trestným poriadkom, nie je možné naň prihliadať.

Poukázal na to, že súd I. stupňa nevyhodnotil výpovede svedkov H.. Z.. A. C. a npor. S. E. z prípravného konania. Súčasne vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že nedošlo k dobrovoľnému vydaniu veci, pretože obžalovaný bol najskôr obmedzený na osobnej slobode nasadením pút a až následne vybrali príslušníci polície z jeho vozidla tašku, v ktorej sa nachádzalo konope. Následne zistili, že druhý balík sa má nachádzať v byte jeho rodičov, kam s ním išli. Absentovalo pritom poučenie, že nie je povinný vec vydať v prípade, ak by sa týmto dôkazom sám usvedčil z trestného činu. Absencia riadneho poučenia pri odnímaní veci preto urobila tento úkon nezákonným a v dôsledku toho trpia nezákonnosťou aj ostatné úkony trestného konania. Ak sa teda trestné stíhanie začalo nezákonne, celé je nezákonné a žiadne vykonané dôkazy nie sú použiteľné.

Zdôraznil aj ustanovenie § 23 ods. 2 písm. b/ zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, ktorý nemal byť pri zaistovaní veci použitý, keďže príslušníci disponovali informáciami o výskyte drog a preto mali postupovať podľa ustanovení Trestného poriadku a nie zákona o Policajnom zbore, v dôsledku čoho si prehliadka motorového vozidla ako i bytu matky obžalovaného vyžadovala súhlas prokurátora podľa § 101 ods. 1 Tr. por. K uvedeným skutočnostiam sa súd I. stupňa nevyjadril.

K dôkazu vyžiadaného súdom týkajúceho sa opisu trasy motorového vozidla polície uviedol, že tento podľa neho nemožno považovať za právne relevantný, keďže nepreukazuje, ktorým vozidlom boli policajti v kritický deň v rozhodnom čase za obchodným domom P. na M. ulici a nie je možné zistiť, kde následne toto vozidlo smerovalo. Súčasne nebola náležite vyhodnotená zápisnica o vydaní veci spísaná o 12.35 hod., kedy už bol s policajtmi na polícii v E., ani vo vzťahu ku skutočnosti, že o 12.51 hod. sa malo druhé motorové vozidlo N. S. nachádzať pri P.. Zdôraznil tiež, že zo spisu inšpekcie vyplýva, že jeho sťažnosť bola zamietnutá z dôvodu, že nebolo možné zistiť skutkový stav a sťažnosť prešetriť.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a aby bol podľa § 285 písm. a/ Tr. por. spod obžaloby oslobodený, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný. K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril prokurátor, ktorý poukázal na to, že obsah odvolania obžalovaného nemá oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a jeho právny názor je založený na nesprávnom výklade právnych predpisov v čase vykonania zaistovacích úkonov. Zdôraznil, že policajti, ktorí od obvineného zaistili marihuanu, boli na tento úkon vecne a miestne príslušní, aj keď boli zaradení na operatívnom oddelení odboru kriminálnej polície, Okresného riaditeľstva PZ E.. Poukázal na § 1 a § 3 písm. a/ vyhlášky Ministerstva vnútra SR č. 192/2017 Z. z., v zmysle ktorej boli príslušníci oprávnení na zaistenie drog, keďže išlo o neodkladný a neopakovateľný úkon. V danom prípade uznesenie o začatí trestného stíhania vydal vyšetrovateľ, ktorý bol na základe výsledkov predbežného znaleckého skúmania zaistených drog v tom čase vecne a miestne príslušným vo veci konať.

K tvrdeniu obhajoby, že obvinený nebol riadne poučený pred vydaním marihuany, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, v ktorej súvislosti poukázal na zápisnicu o vydaní veci, ktorú obvinený na znak súhlasu vlastnoručne podpísal, a ktorá sama o sebe je dôkazom vykonania tohto úkonu, ako i na výpovede H.. Z.. A. C. a npor. S. E. a výsledok ich konfrontácie s obžalovaným na hlavnom pojednávaní dňa 24. 9. 2020.

Vo vzťahu k správe Úradu inšpekčnej služby Západ, ktorá bola na hlavnom pojednávaní oboznámená ako listinný dôkaz a následne obrazový záznam k nej pripojený, vykonaný podľa § 270 ods. 2 Tr. por. konštatoval, že tento dôkaz nie je jediným usvedčujúcim dôkazom s ohľadom na výpovede svedkov H.. Z.. A. C., H.. S. E., Z.. Z.. U. K. a S.. P. N. S.. Poukázal aj na výpoveď obžalovaného v procesnom postavení podozrivého, kde sa ku skutku priznal a na jeho rozporné tvrdenia aj v jeho sťažnosti

proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Konštatoval, že obžalovaný počas výsluchu dňa 7. 11. 2018 v prítomnosti obhajcu už vyšetrovateľovi uvádzal, že v byte bola iba jeho matka a až neskôr v ďalšom štádiu konania začal uvádzať nových svedkov, na ktorých rozporné vyjadrenia podrobne poukázal súd I. stupňa.

Vo vzťahu k správe Úradu inšpekčnej služby Západ ešte konštatoval, že z tejto vyplýva, že pri byte matky obžalovaného v daný deň žiadne z policajných motorových vozidiel nebolo. Súčasne poukázal na to, že skutočnosť, že druhé policajné vozidlo, ktoré sa malo nachádzať na M. ulici pri obchodnom dome P. v čase o 12.51 hod., nie je v rozpore s časom uvádzaným v zápisnici o vydaní veci, ktorá bola ukončená o 12.35 hod., keďže z tejto vyplýva, kedy došlo k ukončeniu zaisťovacieho úkonu priamo na ulici a nie k spísaniu zápisnici na polícii.

Poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo 44/2019 zo dňa 12. 9. 2019, ktorý sa vyjadroval k tzv. „teórii ovocia z otráveného stromu“. Zdôraznil, že táto angloamerická doktrína nie je slovenskou trestnou teóriou ani praxou v plnej miere prevzatá a podstatné je pri vyhodnocovaní dôkazov a ich prípustnosti vždy pristupovať k týmto diferencovane s ohľadom na konkrétnu povahu a závažnosť vady vzniknutej v procese dokazovania a nerobiť paušálne závery. Zdôraznil však, že všetky zabezpečené dôkazy v danej veci boli vykonané v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Vzhľadom na uvedené považoval odvolanie obžalovaného za nedôvodné a navrhol ho podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Obžalovaný sa písomne vyjadril k vyjadreniu prokurátora, kde opakovane uvádzal, že príslušníci polície odňali vec bez náležitého poučenia v zmysle Trestného poriadku, o čom svedčí výpoveď príslušníkov polície Z.. C. ako aj H.. E.. Konštatoval, že zápisnica o vydaní veci je tlačivo a spisovala sa v kancelárii v čase, kedy už policajti disponovali dôkaznou vecou a preto bol dôležitý výsluch týchto svedkov, pričom výpoveď Z.. C. bola v tejto otázke zmarená položením sugestívnej otázky. Opakovane poukázal na § 201 ods. 1 Tr. por. a § 10 ods. 8 Tr. por. a konštatoval, že vydanie veci bolo vykonané miestne nepríslušným policajtom a že vykonávacía vyhláška nemá silu zákona. Poukázal tiež na úradné záznamy hliadky polície z prípravného konania a ich obsah. Opakovane namietol vierohodnosť dôkazu vykonaného elektronickým záznamom z polície ohľadne toho, kde sa ktoré vozidlo malo nachádzať. Poukázal na výpoveď svedkyne E., ako aj na to, že ak policajti mali informáciu, že mal mať u seba marihuanu, nešlo o neodkladný úkon, preto na vydanie veci a prehliadku motorového vozidla a prehliadku bytu potrebovali predchádzajúci súhlas prokurátora.

Vzhľadom na uvedené navrhol zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. a nariadiť súdu I. stupňa, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Alternatívne, vzhľadom na nezákonnosť vydania veci, navrhol oslobodiť ho spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ Tr. por.

V prejednávanej veci je potrebné uviesť, že táto už bola predmetom preskúmvacej činnosti krajského súdu potom, ako bol vo veci vyhlásený prvý odsudzujúci rozsudok súdu I. stupňa zo dňa 30. 1. 2020, ktorý bol na podklade odvolania obžalovaného a prokurátora dňa 2. 6. 2020 uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/35/2020 zrušený podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. a vec vrátená súdu I. stupňa podľa § 322 ods. 1 Tr. por., aby ju tento v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Po doplnení dokazovania v zmysle uvedeného uznesenia krajského súdu bola dňa 24. 2. 2021 vec opätovne odvolaciemu súdu predložená na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného Q. E. a odvolaní prokurátora proti novému rozsudku súdu I. stupňa, pričom krajský súd opätovne uznesením zo dňa 10. 3. 2021 pod sp. zn. 2To/14/2021 zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa pre procesné pochybenie a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu opätovne prejednal a rozhodol. Následne bol vo veci vyhlásený naposledy napadnutý rozsudok súdom I. stupňa dňa 27. 7. 2021.

Na základe riadne a včas podaného odvolania obžalovaným Krajský súd v Nitre ako súd odvolací podľa § 317 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadať na chyby, ktoré neboli v odvolaní vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd po preskúmaní veci zistil, že súd I. stupňa sa vo svojom poslednom rozhodnutí v danej veci dôsledne vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, vykonal a doplnil dokazovanie zákonným spôsobom, náležite zistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por. a skutkové zistenia uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku sú v súlade s vykonanými dôkazmi a vyznievajú

jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz priamych ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno vyvodiť bezpečný záver o tom, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd I. stupňa tiež v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. v dostatočnom rozsahu uviedol svoje úvahy akými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, s ktorými aj odvolací súd súhlasí, keďže pri tomto hodnotení postupoval v súlade so zásadami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., preto na tieto v podrobnostiach len poukazuje.

Obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. e/ Tr. zák. sa dopustí ten, kto neoprávnené kúpi, predá, vymení, zadováži alebo prechováva po akúkoľvek dobu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor alebo takú činnosť sprostredkuje a spácha čin vo väčšom rozsahu.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu I. stupňa, že z vykonaného dokazovania niet pochyb o tom, že skutok sa stal, tento spáchal obžalovaný spôsobom vo výroku uvedenom a súčasne bol správne právne kvalifikovaný.

Vina obžalovaného bola jednoznačne preukázaná jednak výpoveďou samotného obžalovaného, ďalej výpoveďami svedkov H.. Z.. A. C., H.. S. E., Z.. Z.. U. K. a S.. P.. N. S., znaleckým dokazovaním znalca P.. P. E., ako i listinnými dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní a táto bola podrobne odôvodnená v napadnutom rozsudku súdu I. stupňa.

Obžalovaný sa v konaní bránil, že marihuanu nevydal dobrovoľne, že drogy zaistené ako stopa č. 1 mu boli odobraté z motorového vozidla a stopa č.2 na byte jeho matky bez náležitého poučenia, pod hrozbou násillia a navyše miestne a vecne nepríslušným príslušníkom Policajného zboru, v dôsledku čoho došlo k vydaniu veci nezákonným procesným postupom, čím je celé ďalšie dokazovanie založené na nepoužiteľnom dôkaze a v zmysle tzv. teórie „ovocia z otráveného stromu“ nezákonné, preto mal byť oslobodený spod obžaloby.

Zo spisového materiálu vyplynulo, že obžalovanému boli zaistené dve tašky zeleného rastlinného materiálu rodu Cannabis (označené ako stopa č. 1 a stopa č. 2), ktoré obžalovaný vydal po výzve polície a po riadnom zákonnom poučení v zmysle § 89 ods. 1 Tr. por. Uvedené vyvodil súd I. stupňa ako i krajský súd najmä zo zápisnice o vydaní veci na čl. 90 trestného spisu, z ktorej jednoznačne a bez pochybností vyplýva, že dňa 28. 5. 2018 o 12.35 hodine obžalovaný po poučení podľa § 89 ods. 1 Tr. por. dobrovoľne vydal 1 ks priesvitnej igelitovej tašky s obsahom zelenej nevysušenej rastliny a 1 ks priesvitnej igelitovej tašky s červenými pruhmi s obsahom zelenej nevysušenej rastliny.

Obžalovaný sa v konaní pred súdom bránil, že napriek podpisu pod touto zápisnicou, nesúhlasí s tým, že bol riadne poučený o povinnosti vydať vec na vyzvanie len na základe dobrovoľnosti a že to môže odmietnuť, ak by splnením tejto povinnosti predložil dôkaz proti sebe, čím by sám seba obvinil z protiprávneho konania. Namietol procesný postup príslušníkov polície H.. Z.. A. C. a H.. S. E. tvrdiac, že príslušníci polície vyskočili pri ňom z osobného motorového vozidla zn. E. K. čiernej farby, pričom boli štyria, mali zbrane, opreli ho o múr, nasadili mu putá a pýtali sa ho, či má nejakú marihuanu pri sebe. Potom ako priznal, že má marihuanu v aute, túto oni z auta vybrali a po ďalšom nátlaku z ich strany sa pýtali, kde má ďalšiu marihuanu, lebo vedia, že má ešte ďalšiu, na čo im uviedol, že túto má v byte u svojej mamy, kde s ním všetci štyria išli. Uvedené skutočnosti mu mali dosvedčiť aj svedkovia N. E. (matka obžalovaného), E. Q., S. S. a S. E. (jeho brat).

Naproti tomu obžalovaný v prípravnom konaní (počas svojho výsluchu pred vyšetrovateľom, ako i v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia) uvádzal, že drogy vydal dobrovoľne, že osobné motorové vozidlo otvoril sám diaľkovým ovládačom a prítomnosť iných osôb v byte svojej matky nespomínal, ani pri preštudovaní spisu na záver prípravného konania nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania (č. l. 123).

Súd I. stupňa správne vyhodnotil obranu obžalovaného ako nedôvodnú, keďže po vypočutí všetkých dotknutých príslušníkov polície je jednoznačne preukázané, že obžalovaného riadne poučili v zmysle ustanovenia § 89 ods. 1 Tr. por. pred výzvou na dobrovoľné vydanie veci o práve nebyť nútený

obviniť samého seba v zmysle zásady trestného konania „nikto nie je povinný obviniť seba samého (nemo tenetur se ipsum accusare)“, i keď samozrejme s ohľadom na odstup času a množstvo odvtedy vykonaných procesných úkonov si nespomenuli na presné znenie poučenia, čo však nemožno považovať, za nedostatok poučenia obžalovaného. Pokiaľ tento namietal, že zápisnica bola spisovaná až dodatočne po príchode na policajnú stanicu, čo znamená, že nemôže byť dôkazom o riadnom poučení, krajský súd konštatuje, že zápisnicu riadne podpísal, nenamietal spôsob vydania veci, neuvádzal ani žiadny nátlak a porušenie zásady zákazu sebaobviňovania. Preto jeho námietky produkované v neskoršom štádiu trestného konania vo vzťahu k zaisteniu marihuany, ako i ním predostieraných nových svedkov, možno považovať za právne irelevantné a v rozpore so svedeckými výpoveďami príslušníkov polície ako i zabezpečeným záznamom z Úradu inšpekčnej služby západ (č. I. 387), ktorá predložila i obrazový záznam a z uvedených údajov je zrejmé, že v daný deň v inkriminovanom čase sa žiadne z motorových vozidiel daného oddelenia Policajného zboru sa na ulici K. H. v meste E. (kde sa nachádza byt matky obžalovaného) nenachádzalo, v dôsledku čoho je zrejmé, že obrana obžalovaného neobstojí a nie je založená na pravdivých skutočnostiach.

Z uvedeného vyplýva, že právo mlčať a zákaz donútenia k priznaniu sa, ktoré je považované za všeobecne uznávaný medzinárodný štandard a je vyjadrené i v Ústave Slovenskej republiky v čl. 47 ods. 1 slovami: „Každý má právo odoprieť výpoveď, ak by ňou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania seba alebo blízkej osobe.“ a v čl. 50 ods. 4: „Obvinený má právo odoprieť výpoveď, tohto práva ho nemožno pozbaviť nijakým spôsobom“, ako i v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor), tiež vyjadrené v § 34 a nasl. Tr. por., nebolo v predmetnom konaní príslušníkmi polície porušené.

Svedkovia H.. Z.. A. C. a H.. S. E. potvrdili vo svojich výpovediach, že obžalovaného pred výzvou na vydanie veci poučili, veci zaistili na mieste v motorovom vozidle obžalovaného, na byte jeho matky na ul. H. neboli. Na miesto sa dostavili iba oni dvaja na služobnom motorovom vozidle zn. D. P čiernej farby, ktoré mali v tom čase pridelené. Svedok H.. S. E. pritom už v prípravnom konaní uvádzal vo svojej výpovedi, že poučili obžalovaného, že nemusí veci vydať. Až po zaistení veci kontaktovali svojho šéfa, z ktorého dôvodu sa neskôr dostavili na miesto zadržania obžalovaného aj príslušníci polície Z.. Z.. U. K. a S.. P. N. S., ktorí zhodne uviedli, že v čase ich príchodu na miesto už boli veci (2 igelitové tašky) zaistené a že nikam z M. ulici s obžalovaným nešli, ako sa bránil obžalovaný, o čom svedčí aj záznam o pohybe ich motorového vozidla, na ktorom tam prišli, konkrétne zn. N. S. ako i čas ich príchodu na miesto.

Pokiaľ ide o zápisnicu o vydaní veci datovanú v predmetný deň od 12,25 hod. do 12,35 hod., čo bol reálny čas vykonania úkonu zaistenia na M. ulici a záznamy z inšpekčnej služby o pohybe motorových vozidiel príslušníkov hliadky (č. I. 410), tieto aj časovo do seba zapadajú, čo len podčiarkuje pravdivosť výpovedí príslušníkov polície.

Z tohto dôvodu správne potom vyhodnotil súd I. stupňa obsah svedeckých výpovedí svedkov N. E., E. E., S. S. a S. E., ktorí všetci svedkovia sú buď v blízkom príbuzenskom alebo priateľskom vzťahu k obžalovanému, čo zrejme viedlo k ich motivácii vypovedať uvedeným spôsobom v prospech obžalovaného, za účelové. Okrem toho svedkyňa E. E. sa úplne rozdielne vyjadrovala k spôsobu zadržania obžalovaného príslušníkmi polície a poplietla i deň, v ktorom malo k tomu dôjsť. Rovnako aj výpovede svedkov N. E., S. E. a S. S. si vzájomne odporujú v niektorých otázkach, najmä skutočnosti, či mal obžalovaný založené putá, či sa príslušníci legitimovali, kedy zistili, že to boli policajti a podobne.

K námietke obžalovaného, že príslušníci polície H.. Z.. A. C. a H.. S. E. neboli oprávnení v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku vykonať zaisťovací úkon, ktorým malo byť začaté predmetné trestné stíhanie, krajský súd zhodne ako súd I. stupňa dospel k záveru, že zaistenie marihuany bolo vykonané v súlade s Trestným poriadkom.

V tejto súvislosti poukazuje krajský súd na znenie § 10 ods. 10 Tr. por. účinnom ku dňu 28. 5. 2018 (t. j. ku dňu vykonania zaistenia marihuany u obžalovaného), podľa ktorého policajtom sa na účely tohto zákona rozumie aj príslušník Policajného zboru, ktorý nie je vyšetrovateľom Policajného zboru alebo povereným príslušníkom Policajného zboru uvedeným v odseku 8 písm. a) a c) v rozsahu určenom všeobecne záväzným právnym predpisom, ktorý vydá Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky na vykonávanie rozhodnutí, opatrení a úkonov trestného konania vo vyšetrovaní alebo v skrátanom vyšetrovaní. Z uvedeného ustanovenia jednoznačne vyplýva splnomocnenie na vydanie všeobecne

záväzného predpisu, ktorý bližšie vymedzí, ktoré úkony môžu robiť aj iní príslušníci Policajného zboru ako tí, ktorí sú vymedzení v § 10 ods. 8 Tr. por., čo v praxi znamená, že následne vydaná vyhláška Ministerstva vnútra SR č.192/2017 Z. z. o rozsahu rozhodnutí, opatrení a úkonov trestného konania vo vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní a znenie § 1 ako i § 3 je plne v súlade s Trestným poriadkom. V zmysle týchto paragrafov príslušník Policajného zboru zaradený v službe kriminálnej polície, službe finančnej polície, službe poriadkovej polície, službe dopravnej polície, službe železničnej polície, službe hraničnej a cudzineckej polície a inšpekčnej službe je oprávnený vydať uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Tr. por., ak vykonal úkon podľa § 3 písm. a) alebo g), t. j. takýto policajt je podľa § 3 tejto vyhlášky oprávnený zaistiť na účely trestného konania vec dôležitú pre trestné konanie podľa § 89 ods. 1 Tr. por. a vykonať obhliadku podľa § 154 ods. 1 Tr. por.

Z uvedeného vyplýva, že aj za účinnosti Trestného poriadku v čase vykonania zaistenia marihuany u obžalovaného, boli H.. Z.. A. C. a H.. S. E., ako príslušníci kriminálnej polície, oprávnení na zaistenie uvedených drog podľa § 89 ods. 1 Tr. por., v dôsledku čoho je tento úkon plne zákonný a vykonaný v súlade so všetkými ustanoveniami Trestného poriadku osobami na tento úkon oprávnenými a po riadnom zákonom poučení obžalovaného. Z tohto dôvodu potom nie je nevyhnutné sa zaoberať námietkami obžalovaného vo vzťahu k ustanoveniam § 199 ods. 4 a § 201 ods. 1 Tr. por. v platnom znení, resp. v znení účinnom ku dňu vykonaniu zaisťovacieho úkonu, ani tzv. teóriou „ovocia z otráveného stromu“.

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného, že ak príslušníci polície disponovali informáciou, že má mať pri sebe drogy, mali postupovať podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku a nie podľa zákona o Policajnom zbore, v dôsledku čoho mohli prehliadnúť jeho vozidlo a vstúpiť do bytu jeho matky iba so súhlasom prokurátora, krajský súd konštatuje, že aj zo zjednocujúceho stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. Tpj 47/2012 uverejneného v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č.4/2013 vyplýva, že pri relevantných poznatkoch o podozrení zo spáchania alebo aktuálneho páchania trestného činu, ktorými polícia disponuje v dostatočnom časovom predstihu, vzniká povinnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní podľa Trestného poriadku. V takomto prípade možno dôkaz pre trestné konanie získať len trestnoprocesným postupom. Ak však poznatky o trestnej činnosti nie sú políciou dostatočne vopred známe, môže byť výsledok zákonného postupu pri služobnom zákroku dôkazom v trestnom konaní.

Keďže zo svedeckej výpovedi svedka H.. S. E. z prípravného konania, ktorá bola riadne oboznámená na hlavnom pojednávaní, vyplynulo, že touto informáciou disponovali iba cca 15 až 20 minút pred samotným zákrokom, bol postup príslušníkov polície v danej veci správny a nemožno konštatovať, že by informáciou o páchaní drogovej trestnej činnosti obžalovaného disponovali v dostatočnom časovom predstihu na to, aby stihli vydať uznesenie o začatí trestného stíhania. Preto je nutné považovať zaistenie vecí v danom prípade za zaisťovací úkon v zmysle § 199 ods. 1 Tr. por., ktorým sa začalo trestné stíhanie, po vykonaní ktorého bolo riadne vyhotovené aj uznesenie o začatí trestného stíhania.

Pokiaľ obžalovaný poukazoval vo svojom odvolaní aj na obsah úradných záznamov príslušníkov polície z prípravného konania, krajský súd už raz v tejto veci vyslovil, s ohľadom aj na ustálenú judikatúru, názor, že takéto listiny nemožno vyhodnocovať za prípustný dôkaz (viď. aj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSR sp. zn. 11 To 27/88).

S ohľadom na vyššie uvedené, krajský súd sa nestotožnil s obranou obžalovaného, ktorý si vložil znenie uvedených ustanovení po svojom, ani s ním konštatovanou procesnou nepoužiteľnosťou úkonu zaistenia drog a už vôbec nie s tým, že aj ostatné procesné úkony vo veci vykonané, sú v zmysle tzv. „teórie ovocia z otráveného stromu“ napadnuté nezákonnosťou a že by z tohto dôvodu mal byť obžalovaný spod skutku uvedeného v obžalobe oslobodený. Naopak plne sa stotožňuje s odôvodnením v časti na strane 2 písomného vyjadrenia prokurátora k odvolaniu obžalovaného, že policajti, ktorí zaistili marihuanu obžalovanému, boli vecne a miestne príslušní a súčasne, že zaistenie drog bolo neodkladným a neopakovateľným úkonom.

Vyššie uvádzanými dôkazmi bolo teda jednoznačne preukázané, že obžalovaný sa dopustil protiprávneho konania uvedeného v skutkovej vete napadnutého rozsudku, keď si neoprávnene zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu omamnú a psychotropnú látku (rastlinu rodu Cannabis) a to vo väčšom rozsahu, s poukazom na množstvo obvykle jednorázových dávok, ktoré mal pri sebe v hodnote spolu vo výške 3.527,92 eur s ohľadom na znenie § 125 a §126 Tr. zák.

Z uvedených dôvodov, napriek tomu, že obžalovaný absolútne popiera zákonnosť zaistenia drog, krajský súd konštatuje, že jeho vina bola riadne a zákonným spôsobom na základe dôkazov vykonaných na hlavných pojednávaniach v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku preukázaná a súčasne, že jeho konanie naplnilo znaky žalovaného obzvlášť závažného zločinu neoprávnenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. e/ Tr. zák. Súčasne s ohľadom na spôsob vykonania činu, okolností, za ktorých bol spáchaný a pohnútku páchatel'a, je potrebné konštatovať, že obžalovaný sa dopustil skutku v priamom úmysle v zmysle ustanovenia § 15 písm. a/ Tr. zák.

Vychádzajúc z uvedených právnych úvah, berúc do úvahy argumenty odvolateľa a všetky vykonané dôkazy, odvolací súd považuje napadnutý rozsudok za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, keďže bol náležite zistený skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, nezistiac dôvod na postup podľa zásady „in dubio pro reo“. Rovnako krajský súd konštatuje, napriek nespočetným námietkam zo strany obžalovaného, že aj konanie predchádzajúce vyhláseniu napadnutého rozsudku prebiehalo podľa zásad trestného konania a príslušných ustanovení Trestného poriadku, v ktorých odvolací súd už nezistil žiadne pochybenie.

V súvislosti s novelou Trestného zákona č.105/2022, ktorá nadobudne účinnosť dňa 1. mája 2022, zohľadniac znenie prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 1. mája 2022, konkrétne § 438j tejto novely, sa krajský súd vysporiadať tiež s otázkou, či sa novelizované ustanovenie § 172 Tr. zák. nebude vzťahovať aj na prípad obžalovaného. Dospel však k názoru, že podľa Trestného zákona účinného od 1. mája 2022 bude potrebné konanie obžalovaného právne kvalifikovať podľa § 172 ods. 1, ods. 6 písm. d/ Tr. zák., za ktoré bude možné páchatel'ovi takéhoto skutku uložiť trest odňatia slobody v rozpätí 10 až 15 rokov, čo je trestná sadzba zhodná s trestnou sadzbou uvedenou v § 172 ods. 2 písm. e/ Tr. zák., podľa ktorej bol uznaný súdom I. stupňa vinným, preto nebol dôvod odročiť verejné zasadnutie konané o odvolaní a čakať na účinnosť tejto novely a upravovať mu trest v zmysle jej znenia.

Pokiaľ ide o výrok o treste, odvolací súd zistil, že súd I. stupňa dôsledne prihliadol pri ukladaní trestu na ustanovenie § 34 Trestného zákona, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, keď uložený trest zároveň vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, pričom pri ukladaní trestu prihliadol na spôsob spáchania skutku, jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Súd I. stupňa správne nezistil u obžalovaného žiadnu z poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Tr. zák. a ani prítiažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 Tr. zák., hoci je pravdou, že túto skutočnosť mal vyjadriť aj vo výroku o treste, citáciou uvedených ustanovení.

Keďže pomer prítiažujúcich okolností a poľahčujúcich okolností bol vyrovnaný, súd I. stupňa správne obžalovanému ukladal trest postupom podľa § 38 ods. 2 Tr. zák., vychádzajúc z trestnej sadzby uvedenej v § 172 ods. 2 Tr. zák., t. j. z rozpätia 10 až 15 rokov.

Aj nadriadený súd zistil, že obžalovanému postačí na jeho nápravu trest mu uložený súdom I. stupňa na samej dolnej hranici trestnej sadzby v trvaní 10 rokov, keďže v minulosti sa síce opakovane dopúšťal trestnej činnosti, avšak vo všetkých prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Je pravdou, že z Centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov obžalovaného vyplynulo, že tento má 20 záznamov v registri, avšak ani jeden nemá súvis s trestnou činnosťou mu kladenou za vinu v tomto konaní. Z uvedených dôvodov takto súdom I. stupňa uložený trest považuje aj krajský súd za zákonný, spravodlivý a primeraný.

Odvolací súd považuje takto uložený trest odňatia slobody obžalovanému rozsudkom súdu I. stupňa za daných okolností zodpovedajúci požiadavke primeranosti - proporcionálnosti trestu, tento je spravodlivý a vyjadruje objektívny obraz potrieb individuálnej a generálnej prevencie a v plnej miere odzrkadľuje nebezpečnosť spáchaného obzvlášť závažného zločinu pre spoločnosť, pričom súd I. stupňa správne vyhodnotil a rozviedol dôvody, pre ktoré uložil obžalovanému práve takýto trest. Z týchto dôvodov nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu nesprávnosť.

Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené poukazuje aj na to, že v prípade obžalovaného nezistil splnenie zákonných podmienok na uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody po použití zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že napriek tomu, že sa na obžalovaného hľadí, akoby nebol súdne trestaný, tento bol 20-krát priestupkovo prejednávaný a s prihliadnutím aj na jeho nekritický postoj k páchanej trestnej činnosti, s ohľadom na individuálnu a generálnu prevenciu, v danom prípade nie je daný dôvod na aplikáciu § 39 ods. 1 Tr. zák., keďže neexistujú žiadne okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a, pre ktoré by bolo možné konštatovať, že trest mu uložený v zákonnej trestnej sadzbe na jej dolnej hranici, by bol pre neho neprimerane prísny a že by na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačoval trest kratšieho trvania.

Súd I. stupňa tiež správne zaradil obžalovaného podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, keďže mu ukladal trest za obzvlášť závažný zločin.

Pokiaľ ide o uloženie ochranného dohľadu v trvaní 2 roky, tento bol uložený v súlade s ustanovením § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák., t. j. obligatórne, z dôvodu odsúdenia na nepodmienečný trest odňatia slobody za obzvlášť závažný zločin a krajský súd sa stotožnil s jeho dĺžkou ako i s povinnosťami z neho vyplývajúcimi, uloženými mu podľa § 77 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. zák.

S poukazom na hore uvedené skutočnosti, odvolací súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.